

חיה רעה

בהשראת "הדוב" מאת: א.צ'קוב

כתיבה וביצוע: שרון גומבוש, מיטל ילינק ואלעד זמרני

הדמויות:

תומר לוי - הייטקיסט מובטל בשנות ה-30 המאוחרות

ניצה לוי - אמא של תומר, פנסיונרית, גרושה - מופיעה בשיחות וידאו

סימה - בעלת חנות חיות, בשנות ה-30 המאוחרות

תמונה 1: תומר ואמא

הסלון בדירתו של תומר. נראה כי הוא מבוסס כלכלית, אך החדר מבולגן: פזורים בו קופסאות אוכל משומשות, שקיות חטיפים ריקות, בקבוקי בירה ריקים, מאפרה עמוסה על גדותיה, טישו משומש מכל עבר. על הקיר תלויות זוג כפפות איגרוף. מסך טלוויזיה גדול והקהל יכול לזהות שזהו שולחן העבודה של המחשב, שבמרכזו תמונה של תומר עם ניקול טובי - הכלב שלהם. תומר שוכב על הספה, מרוקן כוחות, חובק כרית ועליה תמונה של ניקול. תומר מסנן כמה טלפונים. נשמע צלצול טלפון עם רינגטון המעיד על כך שאמא שלו מתקשרת, תומר לא עונה גם לה. צלצול סקייפ, תומר מזנק לכיוון המחשב הנייד כדי לענות. ניצה מופיעה על מסך המחשב.

תומר: ניקול! רגע הכבל התנתק לי.

ניצה: תגיד לי חמוד, אתה חושב שאני לא יודעת שאתה מסנן אותי?

תומר: מסנן. לא מסנן אותך, אהה... אני... הייתי במקלחת...

ניצה: תסתכל על עצמך, אתה עדיין עם הפיג'מה!

תומר: זה קטע כזה של היי-טק שיש אצלנו - רביעי בפיג'מה. אני עובד מהבית.

ניצה: קטע של היי-טק, באמת? איזה קטע! כי גם אצלנו יש קטע, אחר, עם ביטוח לאומי, ששלחו מכתב. ונחש מה? בבקשה! מסתבר שאתה לא עובד כבר חצי שנה. איזה קטע? תגיד לי? מה נראה לך? עד מתי חשבת למשוך אותי עם השקר הזה? נראה לך שאני אשלם לך גם את החוב של ביטוח לאומי?? די אני גמרת!

תומר: לא לא לא... אמא... זה לא מה שזה נראה.

ניצה: זה בדיוק מה שזה נראה! מה אתה חושב שאני כספומט??? אני חשבתי שאני רק עוזרת לך להתייצב, אבל מסתבר שכבר חצי שנה אני מממנת אותך!

תומר: האמת שתכננתי לספר לך מחרתיים כשתביאי לי את הצ'ק ועכשיו הרסת לי את ההפתעה! את מרוצה?

ניצה: הפתעה?

תומר: התפטרתי. הפתעה!

ניצה: יופי, אני מאוד גאה בך! באמת מפתיע! אתה פשוט הבן הקטן והרופס שלי, בדיוק כמו אבא שלך! לוזר פתאטי. חצי שנה אתה לא יוצא מהבית, פלא שניקול עזבה אותך? תרוץ עלוב לגבר. מי הייתה נשארת איתך? תראה איך אתה נראה. סמרטוט. אפס קטן. נמושה.

תומר: די אמא... מה את רוצה? את יודעת שאני שונא לריב. למה? למה את תמיד נגדי?

ניצה: סליחה, אבל אתה לא תדבר אלי ככה. תראה את הלכלוך הזה, כמו דיר חזירים. אתה חושב שבמחשב הזה לא רואים? רואים! זה נראה כאילו לא ניקית את הבית מאז שניקול עזבה.

תומר: [נשבר ובוכה] ניקול... למה את מזכירה לי אותה

ניצה: תומ.. תומי... תומר... די... אני מצטערת שהזכרתי אותה. אבל באמת, אתה לא יכול להישאר ככה כל היום בבית עם פרצוף תשעה באב. אתה צריך לעשות עם עצמך משהו.

תומר: אני לא יכול כשאת מדברת אלי ככה בתוקפנות הזאת...

ניצה: איזה תוקפנות? אני מצטערת אבל עבר מספיק זמן מאז שהיא עזבה. החיים ממשיכים.

- תומר: איזה חיים? אין לי חיים! ניקול הייתה החיים שלי...
- ניצה: והחיים בגדו בך. הגיע הזמן להשלים עם זה ולהמשיך הלאה, כן?
- תומר: לא! איך הלאה? ששה חודשים ושלושה עשר ימים של עינויים מאז שחרב עלי עולמי! אני הבטחתי לעצמי שאני נשאר פה עד שהיא תחזור, עד שהיא תבין איזה גבר נאמן היא הפסידה כשהיא הלכה עם ה... אמריקקי הזה. מה בכלל יש בניו יורק שאין בגבעתיים?
- ניצה: תומרקו, גם אני עברתי פרידות בחיים. אפילו גירושים, כמו שאתה יודע, אבל אין צורך להתאבל כל כך הרבה. חבל על הדמעות שלך. כבר חצי שנה שאתה לא יוצא מהבית. קום, תפתח את התריסים, תשטוף את הפנים ותצא לאיזה סיבוב בחוץ. אני בטוחה שתפגוש איזה מישהי חמודה בשכונה שלך.
- תומר: אמא אני גר בגבעתיים. יש פה רק זוגות עם ילדים. זקנים. ולסביות.
- ניצה: ומה עם הפאב הזה ברחוב הסמוך? אולי תפגוש שם מישהי שתתחיל אתך? אתה בסה"כ נראה טוב, עוד לא לגמרי מקריח, אתה גבוה, אינטליגנט...
- תומר: אמא, היום כבר לא מתחילים בפאבים. הכל באינטרנט.
- ניצה: אוי נכון! סיפרתי לך, שחדווה סיפרה לי, שהבת שלה הכירה את בעלה מהטינגל הזה. אולי תרשם לזה?
- תומר: טינגל? [מתקן] טינדר. וזה רק לזיונים אמא.
- ניצה: מה רע בקצת זיונים? אתה צעיר...
- תומר: איכס אמא, מה אתה מדברת איתי על זה?

ניצה: סליחה, מה אתה חושב שאמא שלך כבר.. זהו? ... גם אני צריכה לפעמים מישהו... שיאהב אותי... יספק אותי...

תומר: טוב, אמא! די. אני מנתק.

ניצה: בחיים צריך ליהנות ולא לשבת כל הזמן בבית בדיכאון. אתה כזה דובי לא-לא!

תומר: אני לא יוצא יותר מהבית! אין לי למה. החיים שלי נגמרו.

ניצה: די תומריקו...

תומר: היא עוד תחזור אלי על ארבע! היא עוד תראה כמה אהבה יש בי וכמה שאני נאמן לה!

ניצה: אפרופו הולכים על ארבע, מחרתיים אני מחזירה אליך את טובי! די, הספיק לי, לא נשארה לי נעל אחת לא לעושה.

תומר: אוי...

ניצה: מה קרה?

תומר: טובי... ניקול תמיד כל כך דאגה לטובי, איך שהיא אהבה אותו. תתני לו עוד כמה חטיפי פינוק היום, אמא'לה. ומהחבילה היקרה, בסדר? אל תתקמצני!

ניצה: אל תדאג. אני דואגת לו יפה מאוד. אבל זהו, בעוד יומיים הוא חוזר אלייך סופית. נסגר הפנסיון. תודה.

תומר: אבל את יודעת שאני אף פעם לא בבית...

ניצה: אף פעם לא בבית... די כבר עם התירוץ הזה. גם אני לא בבית, ואין לי זמן לכלב. בסדר? יש לי חיים משלי - מה שמזכיר לי. איפה הפנקס טלפונים שלי.

[נשמע צלצול בדלת]

תומר: אבל אמא את פנסיונרית

ניצה: מה זה? שוב הזמנת פיצה? בשביל מה אני מבשלת לך? למה אני טורחת בכלל?

תומר: לא הזמנתי פיצה. זה בטח מתרימים. תכף הם ילכו.

ניצה: [לא הקשיבה] אוייש, באמת, מה חיפשתי? בלבלת אותי עכשיו.

תומר: אמא...

ניצה: אה! [קמה ויוצאת מהמסך] איפה שמתי את פנקס של הטלפונים שלי... אולי הוא פה...?

תומר: רגע אמא... אמא? ביי.

ניצה: אה הנה ...

[תומר מנתק את השיחה, על המסך עולה התמונה שלו עם ניקול]

תמונה 2: סימה נכנסת

תומר: [אל המסך] אחחח... ניקולי... איך קמת ועזבת אותי ככה, כמו כלב נטוש אחרי כל השנים שלנו יחד. איך אני מתגעגע לעיניים הגדולות המדהימות האלה שלך!

[צלצול נוסף בדלת, מתיישב]

אני חולה... תלכו כבר...

[הדלת נפתחת ונכנסת סימה אוחזת בטלפון]

תומר: [שר שיר אהבה מוכר] "אני אבחר בך ואת בי תבחרי וביחד נהיה לרוב..."

סימה: שלום? [לחברה הטלפונית] יש כאן מישהו. כבר חוזרת אלייך, בי. [סוגרת את הטלפון ופונה לתומר]

תומר: סליחה?

סימה: הדלת הייתה פתוחה אז הרשיתי לעצמי להיכנס

תומר: מה? מי את?

סימה: אני מחפשת את הבעלים של טובי...

תומר: מה את רוצה? אני עסוק.

סימה: נעים מאוד, אני סימה. המנהלת של פט-פוד (PET-FOOD), החנות חיות. הגעתי לפה במיוחד כדי ש...

תומר: מה את רוצה?

סימה: תראה, עד עכשיו הייתי בקשר עם... ניקול. היא פה דרך אגב?

תומר: לא. מה כולם רוצים מניקול היום?

סימה: אוקי. טוב בכל אופן, הגעתי בגלל שיש לכם חוב שלא הסדרתם. ואף פעם לא עונים פה לטלפון, אז חשבתי לקפוץ ולקחת את הכסף שמגיע לי.

תומר: מה? איזה כסף? איזה חוב?

סימה: בבקשה [נותנת לו חשבונית]

תומר: כתוב פה המוגלובין...

סימה: [מחליפה לו דף והוא קורא מהדף] בקשה אתם חייבים לי תשעת אלפים מאתיים ארבעים וששה שקלים ושלושים ושבע אגורות. [9,246.37]

תומר: תשעת אלפים ומאתיים שקל???

סימה: וארבעים וששה שקלים ושלושים ושבע אגורות.

תומר: ועל מה ניקול חייבת לך את כל הכסף הזה?

סימה: שוב, אני ספקית המזון של טובי.

תומר: אוי, שנייה רגע.

[מחייג בסקייפ לניצה]

ניצה: [עונה למחשב אוחזת בטלפון בידה] שנייה רגע ד"ר... [מצחקקת בפלירטוט] נפתלי...

שנייה, זה הבן שלי! [רצינית] כן תומר? אז מי זה היה בדלת? מה זה? יש לך

אורחת? איזה יופי! נעים מאוד להכיר...

תומר: אמא, רציתי להזכיר לך לתת לטובי את החטיפי פינוק המיוחדים שאמרת.

ניצה: אה, כן כן... טוב, בסדר בסדר, אני אתן לו בסדר. [לטלפון תוך כדי שהיא יוצאת

מהחדר] ד"ר? אה- נפתלי? ... [הסקייפ נשאר פתוח]

תומר: רגע אמא אבל קיבלתי פה גם חשבון של ניקול... אמא?

[פאזזה]

סימה: אז טובי אצל אמא.

תומר: כן. אם ניקול הייתה חייבת לך כסף, נדאג להחזיר לך הכל. אבל זה לא יקרה

היום, כי פשוט אין עליי מזומנים. בואי מחרתיים, כשאמא שלי תהיה פה, נדאג

לשלם לך הכל. אין בעיה.

סימה: מחרתיים?

תומר: מחרתיים.

סימה: מחרתיים?

תומר: מחרתיים. מחרתיים.

סימה: מה מחרתיים? אני לא יכולה לחכות עד מחרתיים!

תומר: תראי, אני מצטער, היום זה התאריך המיוחד בו אני מציין את הפרידה הכואבת והזמנית בהחלט של ניקול ושלי...

סימה: אוי, צר לי לשמוע. מתי זה קרה?

תומר: לפני בדיוק ששה חודשים וחצי פחות יום. אז את בטח מבינה שאני לא מסוגל כרגע, מבחינת מצבי הנפשי, להתעסק בכסף.

סימה: אה, טוב אז אתה בטח מבין שאני – מבחינת מצבי הכלכלי – לא יכולה לחכות למחרתיים, אני חייבת לשלם להוצאה לפועל עד מחר! אתה יודע, אם אני לא משלמת... יעקלו לי את החנות! אז...

תומר: בסדר, בלי לחץ, את תקבלי את הכסף שלך מחרתיים.

סימה: אני לא צריכה את הכסף שלי מחרתיים, אני צריכה אותו היום!

תומר: אני מצטער, באמת, אבל אני לא יכול לשלם לך היום.

סימה: ואני לא יכולה לחכות עד מחרתיים.

תומר: אבל מה אני יכול לעשות אם אין לי כסף עכשיו?

סימה: אתה מנסה להגיד שאתה לא יכול לשלם?

תומר: אני אומר - אני לא יכול לשלם.

סימה: וזאת המילה האחרונה?

תומר: המילה האחרונה

סימה: האחרונה בהחלט?

תומר: בהחלט! תודה רבה [מסמן לה לכיוון הדלת]

סימה: טוב לדעת... ועוד מצפים ממני שאהיה שקטה ורגועה. רק עכשיו, בדרך לכאן, פגשתי את דליה מבנק הדואר, ששאלה אותי "למה את תמיד כל כך רצינית, סימה? למה הפרצוף החמוץ והדואג הזה?" – לי יש פרצוף חמוץ??? איך אני יכולה שלא לדאוג? – אני צריכה את הכסף דחוף! יצאתי היום מהבית לפני שש בבוקר, כשעוד היה חושך בחוץ, כדי לעבור אצל כל הלקוחות שחייבים לי. ואם רק אחד – רק אחד מהם – לא משלם לי, אני אבודה! אני גמורה, לא אכלתי ולא שתיתי. אפילו קפה לא הציעו לי. אתה יודע מה זה להוציא מאנשים כסף בחום הזה?! ועכשיו אני כאן כדי לסגור סופית את העניין ומה אני מקבלת במקום זה? – מצב נפשי! מצב רוח! אכלו לי - שתו לי!! אז איך אני יכולה לא לכעוס???

תומר: טוב תראי אני באמת מצטער אבל נראה לי שהייתי מספיק ברור. עוד יומיים אמא שלי תבוא – ואז תוכלי לקבל את הכסף.

סימה: לא באתי אל אמא שלך, באתי אלייך! מה, יש לי לעשות עם האמא הזקנה שלך?!

תומר: וואוו וואוו וואוו, לא חייבים להיות כל כך תוקפניים ישירים וכרונוולוגים. ואני מצטער אבל יש לי...

סימה: יש לך מה?

תומר? יש לי פיפי. אז את יכולה ללוות את עצמך לדלת. שלום.

תמונה 3: תומר בפיפי, אמא וסימה

סימה: [לעצמה] אני לא מאמינה. פיפי! מצב נפשי! [אלין] מעניין לי את התחת שהחברה זרקה אותך לפני ששה חודשים, [מוסיפה] וחצי!

תומר: [מחוץ לבמה] פחות יום!

סימה: פחות יום. ולי יש יום אחד לשלם להוצאה לפועל. יום אחד!!! אתה רציני? אז חברה שלך עזבה אותך, ואמא שלך לא פה כדי לטפל בך - מה אתה רוצה שאני אעשה? אתה חושב שאני יכולה לעלות על מטוס לרודוס ולברוח מהחובות שלי? נו, הנה עוד גבר טיפוסי שחושב שהוא יכול לנצל אותי, ושאני אשה עדינה שלא יכולה לטפל בעסקים שלה! השטויות האלה, אולי עובדות לך אצל נשים אחרות, חמודי, זה לא ילך לך איתי! אני נשארתי כאן – עד שתשלם לי!

ניצה: [עולה מולה בסקייפ] סליחה, אה גברת, הלו... את שומעת אותי?

סימה: כן?

ניצה: מתוקה, את לא יכולה להיכנס ולצעוק ככה. לילד יש נפש עדינה, והוא קצת עצוב בזמן האחרון. הוא לא יכול לראות אף אחד במצבו... והצעקות האלה מפריעות - אני בטלפון. הלו, נפתול אתה שם? [חוזרת לטלפון ולא מנתקת את הסקייפ]

סימה: אני אצעק עד שאקבל את מה שמגיע לי. גברתי! מבחינתי תהיה חולה שבוע שלם. אני אצעק כאן שבוע שלם. אם תהיה בדיכאון שנה שלמה. אני אצעק כאן שנה שלמה. אתה תראה שאני אקבל את מה שמגיע לי! חתיכת קופיף. אתה לא עושה עלי רושם. לא בפיג'מת הבאטמן שלך, לא בדיכאון שלך ולא בעדינות שלך. אני מכירה את השטויות האלה! [נזכרת בבהלה מקלידה בנייד] ג-ב-ע-ת - אני שמה את הפאנגו! נו? ג-ב-ע-ת- לא גבעת שמואל, גבעתיים - נו גבעתיים

[לתומר] תגיד, החניה ברחוב זה עד חמש או שבע?] סימה מחכה ובינתיים מחטטת

בחפצים של תומר. ניצה עולה בסקייפ]

ניצה: את מרשה לעצמך יותר מידי, גברתי הצעירה...

סימה: צאי לי מהפריים.

ניצה: צילי מי?

סימה: את לא בטלפון? תתנתקי כבר!

ניצה: נראה לך? עד שהוא ענה לי

סימה: לא... לא מהטלפון, מהסקייפ! תתנתקי מהסקייפ! לא אמרת שזה מפריע לך?

ניצה: בסדר, אבל איך סוגרים את הדבר הזה?

סימה: תסגרי את החלון.

ניצה: מה הקשר? החלון סגור.

סימה: החלון במחשב - את רואה את הכפתור האדום?

ניצה: זה?

סימה: לא זה שלמעלה - זה שבמרכז. הגדול...

ניצה: איפה?

סימה: על המסך. לא במצלמה! הכפתור האדום הגדול, רואה? תלחצי עליו ואז זה

נסגר.

ניצה: [מרכיבה משקפיים] זה עם הסימן של ה... שפופרת טלפון? [ניצה מנסה ללחוץ על

המסך]

סימה: כן, כן, זה זה. לא עם האצבע - עם העכבר!

ניצה: אהה... איזה יופי... תודה! [מנתקת את הסקייפ]

סימה: את יודעת שהבן שלך חייב לי כסף [מבינה שהשיחה נותקה וממשיכה לחכות לתומר שיחזור]

תמונה 4: סימה ותומר חוזר מפיפי, צ'קים, מונולוגים

[תומר חוזר לאחר ששטף את הפנים וסידר את השיער]

תומר: את עדיין פה?

סימה: סיימת עם ה... "פיפי"?

תומר: את הולכת?

סימה: שלם לי את הכסף, ואני הולכת.

תומר: אמרתי לך בשפה ברורה, אין לי מזומנים עכשיו. תבואי שוב מחרתיים.

סימה: וגם אני אמרתי לך בשפה ברורה ובאדיבות: אני לא צריכה את הכסף מחרתיים אלא היום. אם לא תשלם לי היום. הלך עלי. הלך על העסק.

תומר: אבל מה את רוצה שאעשה כשאין לי כסף? את באמת משונה!

סימה: בוא נלך לכספומט נוציא כסף

תומר: אני לא יכול

סימה: למה?

תומר: הכספומט בלע לי את הכרטיס

סימה: אז תביא לי צ'ק

תומר: אני לא עובד עם צ'קים

סימה: מה זאת אומרת, לא עובד עם צ'קים? אז איך אתה משלם שכר דירה?

תומר: מה זאת אומרת, מה זאת אומרת? צ'קים. של אמא.

סימה: אז תעשה העברה בנקאית

תומר: אי אפשר

סימה: למה?

תומר: ככה!

סימה: ככה?

תומר: ככה!

סימה: למה ככה?

תומר: עיקלו לי את החשבון

סימה: אז שאמא תעביר

תומר: עד כאן. אמרתי לך, תבואי מחרתיים.

סימה: אז אתה לא משלם לי עכשיו?

תומר: אמרתי - אני לא יכול.

סימה: סבבה, אני נשארת כאן – עד שתשלם לי את הכסף. [מתיישבת על הספה ליד תומר בצורה שלא נותנת לו להתרווח. מאבק ביניהם על המקום בספה, זועקת] אתה חושב שאני צוחקת איתך?

תומר: אני מבקש ממך לא לצרוח. פה זה לא הגן חיות שלך.

סימה: חנות חיות, לא גן חיות, וגם אותה אני אאבד - אם אני לא משלמת מחר להוצאה לפועל.

תומר: את פשוט חסרת גבולות וחצופה.

סימה: אני חצופה?

תומר: כן. את חצופה. את לא מנומסת, לא מחונכת! וולגארית! ולא הכי נשית!

סימה: לא נשית?! [בעדינות וברכות, ובמבטא צרפתי] הו מונשרי, מקרון שלי קטן, פרלין ממולא שוקולד מתוק, קרואסון חמאה נימוך שלי בפה. זה כל כך סקסי שאתה לא יכול לשלם לי את הכסף! ש... קשה לך... פארדון! הבכתי אותך? מזג אויר נחמד היום, לא ככה? והפיג'מה של באטמן כל כך מחמיאה לך.

תומר: לא מצחיקה ולא נשית.

סימה: לא, כי אתה... סמל הגבריות!

תומר: מה את בכלל יודעת על גברים?

סימה: יש לי ברזומה יותר גברים מבדלי הסיגריות במאפרה המעופשת שלך. כשהייתי מאוהבת לא ראיתי בעיניים. הקרבתי את הכל למענו. הפסקתי לשחק את תפקיד האישה הקטנה! למדתי את הלקח - כולכם - בטלנים ילדותיים, שקרנים בוגדניים שחושבים שכל העולם סובב סביב השמוליק הקטן שלכם. בחיים שלי

לא פגשתי גבר שנאמן למישהו חוץ מלעצמו, גבר שאפשר לסמוך עליו. אני עם גברים סיימתי!

תומר: למה מי נאמנות? נשים?

סימה: ברור!

תומר: מכל הנשים שאני מכיר, ניקול היא הטובה ביותר. נתתי לה הכל: את הלב שלי, את האושר שלי, את האשראי שלי! ומה כבר ביקשתי? שתראה אותי? שתקשיב לי? מה יצא לי מזה?

סימה: מה?

תומר: כל ערב היא הייתה "יוצאת עם חברות" ועוזבת אותי לבדי. היא בגדה בי ובזבזה את הכסף שלי. ולמרות הכל - אני אוהב אותה, ונשאר נאמן ומסור. עד שהיא לא תחזור, אני לא יוצא מהפיג'מה!

סימה: סמרטוט... מה אתה חושב שאני איזה טיפשה?? שאני לא יודעת למה אתה נשאר ככה כל היום? אני מכירה את המשחקים הקטנים שלכם! מכירה אותם!

תומר: מי את שתדברי אלי ככה?!

סימה: אולי אתה לא יוצא מהפיג'מה – אבל לא שכחת לשים אפטרשייב על הזקן.

תומר: תשתקי כבר!

סימה: אל תשתיק אותי! אני לא המשרתת שלך ולא אמא שלך, אני אגיד כל מה שאני חושבת ובקול רם. אתה לא תצעק עלי! ברור!

תומר: אני לא צועק! את צועקת! בבקשה תלכי מפה כבר.

סימה: תן לי את הכסף, ואני עוזבת אותך לתמיד.

תומר: אני לא אתן לך שום כסף!

סימה: ועוד איך תתן לי!

תומר: את יודעת מה? רק בשביל ללמד אותך לקח – אני לא אתן לך אגורה. על גופתי המתה! זהו! עכשיו – גבירתי הנאוה, אנא ממך – מדמואזל - צאי נא מביתי.

סימה: לא "זכיתי" להיות אשתך או בת הזוג שלך, אז אל תעשה לי פה סצנות, זה לא הצגה. [יושבת] אני לא עומדת בזה.

תומר: את יושבת?

סימה: אני יושבת. אתה לא רואה?

תומר: אני מבקש ממך בצורה רגועה - שתעופי מפה!

סימה: ואני מבקשת ממך את הכסף שלי...

יחד: אין...

סימה: אני משתגעת. רותחת! לא פלא שהיא עזבה אותך, הזונה.

תומר: טוב, אני לא מתכוון לנהל שיחה עם חיות. בבקשה תלכי! [פאזזה] את הולכת? לא?

סימה: לא.

תומר: אין בעיה. את תהיי אחראית לתוצאות.

סימה: יש לי עורכת דין מצויינת.

תמונה 5: כולם - קציצות

תומר: את לא משאירה לי ברירה את לא יודעת עם מי הסתבכת [מתקרב לסקייפ] אמא!

[מחייג] אמא!

סימה: אמא אמא... בכיין.

[ניצה מופיעה על המסך]

ניצה: כן, תומר יקו, מה עכשיו?

תומר: תגידי לה לעזוב אותי כבר... או שתתקשרי למשטרה.

ניצה: משטרה?! חמודה, אני מבקשת ממך ללכת, את צריכה לדעת את מקומך.

סימה: מקומי?

ניצה: הוא ביקש ממך יפה מאוד ללכת, ואת פולשת לו למרחב האישי...

סימה: הוא חייב לי כסף ואני פולשת?

ניצה: את מקצצת לו את הכנפיים

סימה: אני אקצץ ממכם קציצות – את שומעת? – קציצות!

תומר: יואו אמא, רגע, סליחה, אמא את יכולה להכין לי קציצות?

ניצה: אתה רוצה את המטוגנות עם הכרישה או אלה עם הרוטב האדום המרוקאני.

תומר: יואו יואו נכון אלה עם הרוטב האדום, תכיני גם וגם...

ניצה: בסדר, שמתי ברשימה להביא לך מחרתיים.

- סימה: לא מחרתיים! עכשיו!
- תומר: כן כן עכשיו!
- ניצה: עכשיו? אני אכין לך את מה שתרצה חמוד, אבל יש לי כמו שאתם אומרים - דייט היום!
- תומר: מה דייט?
- ניצה: תומר! לקציצות לוקח שלוש שעות! וצריך יום במקרר בשביל שהטעמים יתגבשו. בשביל דייט צריך שעה. אמרנו מחרתיים - אז מחרתיים. [ממשיכה להסביר לתומר]
- סימה: קציצות! עכשיו! וכסף!
- תומר: [לסימה] תעשי טובה ופשוט תלכי.
- סימה: תעשה טובה ותשלם לי!
- תומר: די כבר! חתיכת בהמה! חזירה אגרסיבית, חיית ג'ונגל דוחה, ביצית פלצנית, גועל נפש, כלבה מניפולטיבית, פילה דורסנית. את חיית פרא! את מפלצת!
- ניצה: [ברקע] מה זה הדיבור הזה?
- סימה: מה אמרת? מה אתה אמרת שאני?
- תומר: אני אמרתי שאת חיית פרא. טרולית מפלצתית, גודזילה דו ראשית, מדוזה תלת שנתית, עוגיפלצת!
- סימה: מי אתה בכלל שתרד עליי ככה?
- תומר: מה? את חושבת שאני פוחד ממך?

סימה: ואתה חושב שרק בגלל שאתה גבר אתה יכול לרדת עלי? אני עכשין קורעת אותך!

ניצה: [תומר וסימה רצים ברחבי הבית וניצה מחפשת אותם מעבר למסך] תומר... תשמור על עצמך אתה שומע? היא נראית לי קצת...

סימה: קורעת!

ניצה: אוי ואבוי. תומר, אתה בסדר? אוי ואבוי – רע לי... אין לי אויר... קשה לי לנשום.

תומר: [לסימה] חכי רגע, [לניצה] אמא הכל בסדר הנה אנחנו מחייכים, תשתי משהו ותנוחי. נדבר. [מנתק את הסקייפ]

תמונה 6: סימה ותומר הולך להתלבש

סימה: אתה מנסה לברוח? תהיה גבר!

סימה: אני הולכת לקרוע אותך!

תומר: לקרוע

סימה: הגיע הזמן שתשתחרר מהדעות הקדומות שלך!

תומר: שלי?

סימה: גם נשים יכולות ללכת מכות!

תומר: מכות?

סימה: זה פמיניזם -

תומר: מכות?

סימה: שוויון זכויות אמיתי!

תומר: מה הקשר לשוויון זכויות?

סימה: תרים, תרים, תרים אגרופים!

תומר: אני פמיניסט מוצהר!

סימה: דו קרב! (מורידה זוג כפפות אגרוף התלויות על הקיר)

תומר: מה את עושה? זה של ניקול!

סימה: קח! [זורקת עליו את הכפפות]

תומר: [הוא ניגש להחזיר אותן] אלה כפפות נוי! אנחנו לא משתמשים בהם בבית הזה זאת

מתנה מניקול לחוג קיק בוקס!

סימה: פחדן! [עוצרת אותן]

תומר: די! אני לא פוחד

סימה: אז?

תומר: אני פשוט לא אוהב לריב!

סימה: אתה מה?

תומר: זה בד וויבס.

סימה: יא לוזר!

תומר: נו די למשוך, הן יקרעו. [הכפפות נפרדות] יופי, את רואה?

סימה: לא קרה כלום. יאללה, קום. אם אתה מאמין בשוויון זכויות או פמיניסט כמו שאמרת - אז תילחם!

תומר: אני פמיניסט, אבל ימני. קיבלתי את שמאל [מחליפים כפפות]

סימה: בבקשה. מוכן?

תומר: לא! נראה לך שאני אלך איתך מכות?

סימה: סליחה?

תומר: בפיג'מה?

סימה: מה? מה אתה רוצה?

תומר: חכי רגע, [מניח את הכפפה] תני לי להחליף למשהו יותר נוח.

סימה: יותר נוח מפיג'מה?

תומר: בסדר בסדר, מכות, כבר חוזר. [יוצא] אני אראה לך כל מה שלמדתי מהנסיך הפרסי!

סימה: [אלין] אני אחבוט בך כמו בשטיח פרסי!

תומר: אני עף כמו פרפר ועוקץ כמו...

סימה: כן כן, מדוזה תלת שנתית! [צלצל טלפון] "עוגיפלצת"... איזה מצחיקול... [טלפון מצלצל והיא עונה] כוכי, את שומעת? זה לוקח קצת יותר זמן ממה שחשבתי. כולם שילמו, אבל הלקוח האחרון לא מוכן לשלם לי... אני לא מוותרת לו אל תדאגי, אנחנו רק מסיימים פה איזה דו-קרב, אני לוקחת את הכסף ובאה... דו-קרב. דו-קרב – מכות... חתיך? מה הקשר?... הוא נראה טוב כשהוא רוצה. כן... מצחיק כזה, את יודעת... הוא... "לא הולך מכות בפיג'מה"... הוא "פמיניסט

מוצהר". הוא... נראה לך? , ממש לא הוא ממש לא הטעם שלי. מה פתאום.
נראה לך?...הוא עקשן... אני כבר מזמן לא בקטע של עקשנים...

תומר: [מהחדר השני] כבר מגיע!

סימה: מה? מה? אני ממש לא מחבבת אותו... הוא פ-ס-י-ב-י. אמרתי לך אני עם
גברים גמרתני! אני פה רק בגלל החוב שלה... שלו... נו של האקסית שלו. לא
משנה עזבי... נו, די, אני אומרת לך אין פה כלום – אני סוגרת את הפינה איתו
ובאה.

תומר: את מוכנה?

סימה: נו. קדימה?! [לטלפון] טוב אני אעדכן אותך ביי. [סוגרת את הטלפון]

תומר: בטוחה?

סימה: אני נולדתי מוכנה, צא כבר!

תמונה 7 - סימה ותומר, רוקי

תומר: היר אי קאם! מופתעת? אה? אל תראי אותי ככה, אני נצר למשפחה של
לוחמים, אבא שלי היה אלוף הארץ בקטמנדו עד גיל 8. אלוף! חכי תראי את
הגמישות! [לוקח את הכפפה] רק רגע לפני זה, את יכולה לעזור לי לסגור אותן?
זאת הפעם הראשונה שאני... אם את יכולה ל... אכפת לך?

סימה: בוא רוקי, בוא. ביקשת ימין לא? הפוך. ככה כשזה לאגודל.

תומר: כן... ככה?

סימה: כן. ככה. הנה. וסוגרים חזק כדי שהכפפה תהיה יציבה. אוקי? יאללה! עמידת מוצא ומתחילים. [הוא נעמד רופס מולה והיא מתקנת אותו] עמידת מוצא – רגליים מקבילות ברוחב אגן, רגל חזקה אחורה [הוא דורך עליה]

תומר: את בסדר?

סימה: כן. כן. תגן על הפנים [הוא מתקרב עם הכפפות לפנים שלה] לא על שלי - על הפנים שלך! תן אגרופי. [הוא מכה אותה באופן רופס] מה זה שחייה צורנית? זה אגרופי זה? בוא, עמידת מוצא, רגליים מקבילות ואז הארגוף – מהכתף קדימה. יופי! דווקא יש לך שרירים!

תומר: התאמנתי במכון

סימה: ריכוז, אוקי שוב אז נותן בכל הכוח... [הוא נותן לה בטעות מכה בפנים] הכל בסדר. אני בסדר – בוא נמשיך. תרגיל חדש הגנה ואז הוק. אחורה הגנה קדימה התקפה

תומר: אה זה כמו בסלסה! [מדגים צעדי ריקוד]

סימה: אוקי עכשיו תרגיל בהפתעה, אתה נותן שתי מכות בשמאל ואחת בימין. לא טוק טוק – בום בום. יופי! ואחת מהצד [תומר חטף ממנה בצלעות] אתה בסדר?

תומר: רגע אני עדיין מופתע

סימה: [מביאה את הכרית של ניקול והוא מכה אותה] קדימה! עוד! יופי, אתה נהדר... רגע רגע, הכרית מחליקה לי [הופכת את הכרית כך שתומר מכה את תמונת הפנים של ניקול]

תומר: למה למה... אני נהדר, אז למה היא הלכה אם נתתי לה הכל, קניתי לה דנונה אגסים... [תומר מתפרק, סימה, אוספת את הדברים שלה, רוצה ללכת]

- סימה: אז...
 תומר: סליחה, הייתי צריך לפרוק את זה...
 סימה: אז בלי מכות. תחתום לי שאתה משלם ואני הולכת.
 תומר: למה? אני מוכן. עד שלמדתי וכבר התלבשתי.
 סימה: אוקי [ניגשת לקחת את הכפפות שהסירה]
 תומר: אבל בואי נרד למטה.
 סימה: למה למטה?
 תומר: חבל על המסך, עוד לא סיימתי לשלם אותו.
 סימה: אתה רוצה למטה, בוא למטה. אין בעיה. אבל תדע שאני הולכת לא לגעת בך!!!
 תומר: בואי!! מה?! למה?
 סימה: למה?! לא עניינך למה!
 תומר: אה את פוחדת!
 סימה: מי מפחדת? אני מפחדת? ממך? אמממ...כן, אני מפחדת!
 תומר: ידעתי! זה ברור. רגע, את לא מפחדת ממני, אז מה הקטע, אני לא מספיק טוב בשביל לקבל מכות ממך? מה הקטע?
 סימה: כי... בגלל ש... שאני... זאת אומרת אתה... אתה מוצא חן בעיני. אה, מצחיק אותי.
 תומר: אני מצחיק אותך?! מה אני ליצן?

סימה: לא זה לא מה שאמרתי, אתה מבין, גבר עם הומור זה מאוד מושך, אני מרגישה שאני ממש מתחילה לחבב אותך...

תומר: זוזי ממני! אני שונא אותך! [דוחף אותה והיא נופלת] אוי, סליחה. את בסדר?

סימה: וואו, אני גמורה, טוטאל-לוסט.

תומר: טוב מה את נחה? מה את מפחדת?

סימה: טוב, נרד. לא! די! קדימה! די תחליט כבר! כי אם אני יוצאת מפה עכשיו, לא תראה אותי יותר...

תומר: מה?

סימה: אני באה ממשפחה טובה, יש לי תואר ראשון באקולוגיה, יש לי עסק שמגלגל עשרת אלפים לחודש, בנטו. כשמשלמים לי. אני מתעמלת פעמיים בשבוע לחדר כושר, אני מסוגלת לנגוע עם לשון במרפק, יש לי רכב משלי, דירה, שלושה כלבים ארבעה חתולים והקטן החמוד החמוד... אז יוצאים? אתה רוצה לצאת איתי?

תומר: מה? כן קדימה בואי נרד! דו קרב!

סימה: [מתיישבת] אפשר כוס מים?

תומר: אבל אני לא מפחד, באמת, אני לא שוביניסט! אני שיויוניסט. אני התאמנתי אני מוכן.

סימה: אתה חמוד... לא, אני סתומה. אני חסרת עמוד שדרה. אני סמרטוט עלוב. [יוצאת]

תומר: סמרטוטה עלובה! פמיניזם! לא, חכי! אל תלכי.

סימה: כן?

תומר: שום דבר. לא. כאילו..לא שכחת כלום? פלאפון? משהו? יופי. לא, רגע! אל תשכחי לכבות את הפנגו. יופי אז קדימה, תלכי מפה. לא חכי, אני חשבת ש...
אולי אני, זאת אומרת אנחנו.. שאני.. שאת..

סימה: שאני מה?

תומר: שאת תוכלי אולי לעזור לי להוריד את הכפפה? היא ממש לוחצת ואני אנמי. את יכולה? [עוזרת לו להוריד את הכפפות, מחליפים מבטים] האצבעות שלי כבר התנפחות מהדבר הזה...

סימה: כן... אז...

תומר: אז למה את מחכה? תלכי!

סימה: טוב...

תומר: פשוט, תלכי מפה!

סימה: הלכתי.

תומר: החוצה

סימה: ביי

תומר: שלום

סימה: להתראות

תומר: היה נחמד

סימה: כן

תומר: כן

סימה: היה נעים להכיר

תומר: תומר

סימה: סימה

תומר: טוב שבאת

סימה: גם אתה

תומר: חיה

סימה: קופיף

תומר: דו קרב?

סימה: בוא! [נשיקה]

ניצה: [מצלצלת בסקייפ] תומריקו? מה את עושה לו? תעזבי אותו! אוי סליחה.

[תומר קם ומנתק וחוזר אל סימה]

חושך